

Pofonegyszerű

Már megint! Ez a Vivien nem fér a bőrébe. Rég tudom, hogy ezzel akarja felhívni magára a figyelmemet. De nem értem, miért éppen engem szemelt ki, hiszen többségében férfiak dolgozunk itt, az informatikai osztályon, kedvére válogathatna belőlük. Éppenséggel válogatott is, a vége pedig az lett, hogy engem szűrt ki. Csakhogy ő nem az esetem. Kihívóan viselkedik, kihívóan öltözik, ugyanez érvényes a sminkelésére, a testtartására, mindenre. Túlteng benne az önhittség, a fennhéjázás, a hivalkodás. Erről a kisvárosról úgy vélekedik, mintha legalábbis New York lenne. Vagy nem is, magát a várost nem tartja menőnek. Csak önmagát képzeletben New York-inak. Járt már ott – mindenki tudja, hiszen lépten-nyomon ezzel dicsekszik. De mégiscsak túlzás, hogy minden helyzetben erre hivatkozik. Én is jártam New Yorkban, mégse hozom ezt soha elő. Én itt a munkámra koncentrálok, ez a célom. Hogy jól kezeljem az adatokat, mert az üzleti tervek kivitelezése ezeken múlik. Az én feladatomban elsősorban a szoftveres és hardveres rendszer fejlesztése és karbantartása. Tegnapelőtt a főnök behívatott, és elmondta, hogy precíz munkám eredményeképpen szeretne megtenni csoportvezetőnek, ezt nálunk úgy hívják: projektmenedzser. Nem tudom, hogy pont én képes lennék-e ilyen tisztet ellátni. Kértem egy hét gondolkodási időt. Egyelőre ott tartok, hogy a legszívesebben maradnék a kitaposott ösvényen. Nem hiszem, hogy vezetőnek megfelelnék. Sohasem voltam biztos magamban. Vivien az adatgyűjtés terén dolgozik. És azon, hogy engem megpuhítson. Sajnálom, de kettőn áll a vásár. Én még ugyan nem vagyok benne biztos, milyen típusú nőt keresek, de nagymama szerint a kellő pillanatban rá fogok ismerni. De nem Vivi lesz az, ezt az első perctől tudom. Amint beléptem ebbe az irodába, azonnal rám szállt, és tudtam, egykönnyen nem rázom le magamról. Kezdetben csak udvariasan kerültem a közeledését, erre úgy tett, mintha nem értené. Később egyenesen – de azért szépen, kedvesen – megmondtam neki, hogy hagyjon békén, semmit se várjon tőlem. Mintha olajat öntöttem volna a tűzre. Onnantól kezdve még inkább incselkedik velem.

Nem ez a legnagyobb bajom. Hanem az, hogy mindenre azt mondja: pofonegyszerű. Ez a szó felkavar, szinte megrémít. Csak az eleje, a „pofon”. Jócskán volt benne részem kiskoromban, amikor még anya és apa együtt éltek. Együtt...? Apa mindig részegen jött haza, rendszerint késő este, amikor már aludtam. Néha kiráncigált az ágyból, és kikérdezett, mit tanulunk az iskolában. Mondtam: a szorzótáblát. „Akkor mennyi ötször öt?” – kérdezte, de még mielőtt válaszoltam vol-

na, repült a pofon. „Hatszor hat?” Puff, a következő. Talán tíz pofont is kaptam ilyenkor. Lehet, hogy belefáradt, azért hagyta végül abba. Az arcom égett, valószínűleg apa tenyere is. Másnap feldagadt képpel, a szemem alatt monoklival mentem az iskolába. Mindenki tudta, mi az ábra. Egyszer hatalmas csattanóst mért az arcom bal felére, azóta egyfolytában fülcsengés gyötör. Ez a csengés idővel egyre csak romlik, állandó fülzúgás lett belőle. Gyógyíthatatlan, de azért elviselhető betegség. Emlék apámtól. Nemsokára elváltak a szüleim, és nekem megmaradt a felejthetetlen élmény. Anyám újra férjhez ment, de nagyi nem engedett el vele. Azt mondta, jól megleszünk mi ketten, nem engedi, hogy a rossz apám helyett most meg mostohaapám legyen.

A múlt azonban továbbra is kísért. Ezért érzem át újra azokat a pofonokat, ha Vivien a *pofonegyszerűt* szajkózza. Mindannyiszor újra átélem a csattanást és az égő fájdalmat. A szívfájdalmat is. Mert mindig keseregtem ilyenkor. Nemcsak a pofonok fájtak, hanem az egész élet, a sorsom, a nekem kijutott viszontagságok. Ő meg mindenre rávágja: „Pofonegyszerű!” Hiába kérleltem, hogy ne használja ezt a kifejezést, mondja csak azt: egyszerű, vagy könnyű. Amikor már hetek óta hiába kérleltem, a barátnőjéhez fordultam segítségért, őt kértem, magyarázza meg Vivinek, hogy engem ez a szó felettébb zavar. Ez sem használt. Később egy értekezlet alkalmával legyűrtem a féltékenységemet, és felszólaltam. Bár nem mondtam el az okát, nyilvánosan felkértem a kolléganőmet, hogy a jelenlétemben kerülje a „pofon” szót. Persze a kollégák találgatni kezdték a háttérrel, és nem volt nehéz dolguk, hiszen az egyik régi osztálytársam is velünk dolgozott, ő elmondta nekik lelki traumám eredetét. Senki sem érezte velem, hogy tudják a titkomat, nem nyilvánítottak szánalmat, aminek különösen örültem, de a megértést kiolvastam a tekintetükből. Csak Vivi nem értett meg semmit. Vagy legalábbis úgy viselkedett, mint aki nem ért a szóból. Továbbra is dobálta a képembe a gyűlölt kifejezést, kíméletlenül kacagott hozzá, és szinte élvezte, hogy sebzett lelkemben vájkál. Barátnője sokszor rászólt, hogy fogja magát vissza, ne ingereljen, hiszen látja, hogy kimondottan szenvedek miatta.

Bármit kérdeztek tőle, mindenre azt válaszolta: „Pofonegyszerű!” És ezt mindig felém fordulva mondta, kétszer-háromszor is megismételve azt az iszonyatos hangzású szót.

Ma taktikát változtattam. Egyszerűen nem veszek róla tudomást. Elengedem a fülem mellett. Ezt nagymama javasolta, szerinte az a ravasz lány hamar meg fogja unni a cukkolást, és abbahagyja. De jó lenne! Réka, a barátnő szól éppen Vivinek, hogy elérkezett az ebédidő, nem mennek-e végre az étterembe. Ő pedig felugorva székéből azt kiáltja:

– Pofonegyszerű!

Nem hagyom, hogy felhergeljen. Tudomást sem veszek róla. Kicsit elgondolkodtat a kérdésre nem odaillo válasz, de nem hoz ki a sodromból. Amíg a lány a

pénztárcáját szedi elő a táskájából, még odaveti nekem: – Pofonegyszerű! – Fel sem emelem a fejem, a számítógép képernyőjébe temetkezem. De nem adja fel. Áthajol az asztalomon, és kiabálva mondja: – Pofonegyszerű, pofonegyszerű! – Közben dús keblei ringva mozdulnak jobbra-balra a mélyen kivágott ruhájában. Hiába igyekszem a képernyőt bámulni, a tekintetem rávetődik. Rúzsos száját újra és újra csücsöríti, és nevetve ismételteti kedvenc szavát. Érzem, hogy a vér a fejembe tódul. Ég az arcom, mint régen a pofonoktól. Most képes lennék nekiesni, és az öklömmel püfölni, hogy hagyja már abba. Alig bírom magam visszafogni. Réka térít észhez. Ellökdösi Vivit az asztalomtól, a haját is megcibálja, hogy ezzel jobb belátásra bírja. A többi kolléga is rosszállóan nézi Vivi jelenését, és örülnek, hogy Réka megmentette a helyzetet, hiszen már pattanásig feszült a húr, a puska-poros helyzetnek beláthatatlan következményei is lehettek volna.

Vivi kirántja a karját Réka szorításából, visszaszökdecsel az asztalomhoz, és a mutatóujjával az orrom előtt körözve papagájmódra ismételteti: – Pofonegyszerű, pofonegyszerű, pofonegyszerű...

Erre felugrom a székemből, és egy jól irányzott pofont keverek le neki. Egészen a falig repül, alig bírja megtartani az egyensúlyát, de azért nem esik el. Talán Rékának is köszönhetően, aki azonnal mellette terem, és megtámogatja. Vivi elnémul, a meglepetéstől szuszogni sem bír. Az egész terem megrökönyödik. A döbbenettől senki sem tud megszólalni. Szomszédos munkatársam visszanyeri lélekjelenlétét, feláll, két pohárba vizet csorgat a ballonból. Az egyik poharat nekem nyújtja, a másikat a sokkban lévő Vivinek.

– A te arcod most falfehérré változott – mondja nekem intézve –, a tiéd meg rózsapiros.

Szép lassan kivonul mindenki az irodából, Vivit is magukkal ráncigálják. Engem magamra hagynak. Ez jó. Mély lélegzetet veszek, próbálok lehiggadni. Majd erősen remegő kézzel kinyitok egy új dokumentumot, és megírom a felmondásomat.